

LITERATURA INFANTIL

JORDI RUBIÓ BALAGUER defineix la literatura infantil com a aquella branca de la literatura de la imaginació que més s'adapta a la capacitat de comprensió de la infància i al món que de debò li interessa.

Al 1.833, inici de la Renaixença, oda la pàtria.

Al 1.859, primers Jocs Florals.

Característiques de la literatura infantil

S'adreça a un públic determinat que està en formació i que segons les edats presenten nivells de concreció diferents i per tant una diversitat de gusts i interessos.

Quins llibres compren la literatura infantil?

- Els llibres escrits especialment per als infants i adolescents,

(literatura d'autor).

- Una sèrie d'obres, (rondalles, llegendes, cançons, ..) que en principi no

han estat pensades pels infants, però aquests se les han fet seves, (literatura popular). Comença sent literatura oral perquè no hi havia alfabetització més tard comença a recollir el saber popular i s'escriu, s'adapten al públic infantil perquè algunes poden ferir la seva sensibilitat.

Quins llibres no són literatura infantil?

- Els llibres que fan servir a les escoles, (els de cada matèria).
- Les enciclopèdies.
- Cal dir que els llibres de lectura muntats amb textos literaris, que són

antologies si que els podem considerar literatura infantil.

Relació entre text i imatge

Els llibres per a nens de 0–2 anys són llibres purament d'imatges, i sense seqüenciar, (no tenen relació). Serveixen per establir la relació entre el dibuix i el nom del dibuix i la realitat amb la imatge.

Després ja hi ha llibres amb imatges seqüencials, (formant centres d'interès, llibres amb la pàgina de joguines, una d'aliments, una de roba, ...) Comença a haver una gran imatge i sota aquestes dues ratlles de text, amb un gran format i lletra de pal, (més endavant lletra lligada).

Després la imatge va sent més petita i va augmentant el text, arriba a la proporció de 50% cada cosa, (mitja plana de text i mitja plana amb una imatge; o una plana text i una plana imatge). Aquí la lletra ja és lligada (podria ser P.5, si hi ha bona progressió).

A partir d'aquí el text comença a guanyar terreny, cada tres pàgines de text una d'imatges. Fins arribar a la novel·la, (als 8 anys) on només hi ha la imatge de la portada i dos o tres dins en tot el llibre, però és una imatge en blanc i negre. Aquesta relació d'imatge–text s'acaba més endavant, on només hi haurà imatge a la

portada, (alguna vegada ni a la portada).

Quan parlem d'imatges al principi són imatges amb color, abans era molt car, avui en dia tot a canviat! Aquí a Catalunya hi ha molt tradició d'il·lustrar contes, hi ha molts famosos catalans que il·lustren contes fora d'aquí. La relació entre text i el llibre és molt apurada i la relació entre text i imatge són com una unitat, (no sempre l'autor fa els seus dibuixos). El llibre infantil és una obra literària, és un objecte artístic i a més a més per la seva influència en l'educació del nen el podem considerar com a instrument d'educació. També s'hi reflecteixen les diverses circumstàncies socials, polítiques i culturals, ... de la societat que el produeix.

La literatura es passava oralment, ja que només hi havia un 1% que sabia escriure i llegir. Però aquests pocs que en sabien tampoc tenien literatura dirigida per ells. Llegien vides de sants, llibres piadosos, faules d'Isop, (per tot Europa). També circulaven reduccions de llibres de cavalleria, partinobles, ..., treien tota la palla i reduïen l'argument. Fra. ANSELM TURMEDA, s.XIV–XV en un moment de crisi ideològica i canvi de valors renuncia al cristianisme i es fa musulmà. Com que té molta cultura li donen alts càrrecs dins del govern; escriu novel·les on l'home és el centre de tot!! Escriu el llibre llibre de bons amonestaments. Tot això és el que llegien els nois entre l'edat mitjana i moderna. La literatura infantil és dona al s.XVII on ROUSSEAU posa l'atenció en el nen, que no és un home petit!! Aquesta idea s'escampa i comença a sortir una literatura específica pels nens. Com que al s.XVIII tota la literatura és molt didàctica els primers llibres de literatura infantil expliquen lliçons de coses unides per fils narratius, (plau i ensenya). Aquesta literatura arriba a Barcelona al s.XIX i s'escampa per tota Espanya, és la literatura castellana. Al 1.833 comença la Renaixença i la literatura comença a ser en català, també la literatura infantil. Aquests llibres ja estan il·lustrats i se li dona molta importància als dibuixos. La literatura infantil ha seguit el ritme de la llengua; que la llengua no té importància doncs la literatura tampoc, que és promociona la llengua doncs la literatura infantil també!! Cal tenir en compte la dictadura, on l'escola no ensenyaven els llibres de literatura infantil i era la pròpia família la que ho havia de fer, (dues dictadures PRIMO DE RIVERA, 1.923–1.930; FRANCO, 1.939–1.975).

Els llibres en català després es passen al castellà, el llibre en català és més car ja que hi ha menys gent que el compra.

La poesia a l'escola

És el gènere literari en el qual els catalans hem sobresortit més. Es pot dir que hi ha molt poca poesia infantil i si volem tractar aquest gènere cal anar a buscar totes les poesies de tots els autors i mirar quina està a l'abast dels nens, (ja que tota va dirigida als adults). Oda a la pàtria d'ARIBAU són els primers poemes durant la renaixença.

J.VERDAGUER, escriu un llibre de poemes Jesús infant i també Canigó. Escriu poemes als rius Noguera i Garona, Cançó del raier; aquests podrien servir per fer amb els infants. També ha fet la lletra de moltes cançons populars com la del noi de la mare o el virolai.

J.MARAGALL, és modernista i igual a VERDAGUER per l'afany de dedicar poemes a la natura. Pirinenques és un poema que està dins el llibre Poesies. També escriu a la ginesta i a la flor de l'ametller que diu que són flors que simbolitzen Catalunya. Té un poema Sol, solet però el poema no és infantil.

J.CARNER, és el principal poeta del noucentisme, lloa molt les ciutats. Els poemes parlen del carrer, les cases, pisos, ... El llibre Bestiari dedica un poema a cada bèstia, aquests ens pot servir per infants. La intenció d'aquest bestiari és fer una crítica als defectes de la gent.

J.SALVAT PAPASSEIT, pertany a l'avantguarda. Són poemes del futurisme i de lluita entusiasme i també el cubisme francès, (cal·ligrama). Té molts poemes que es poden aprofitar pels nens. L'ofici que més m'agrada és un poema que a cada estrofa parla d'un ofici diferent. Tot l'anyor de demà és també un poema molt maco pels infants, (tracta de sensacions i percepcions).

JM^a DE SEGARRA, és postsimbolista. És amant de la natura, tracta amb descripcions sensorials i sobretot visuals. Tots els poemes es poden transformar amb dibuix. El poema Vinyes verdes vora el mar, té una insistència amb el color verd, contrasta molts colors!!

PERE QUART, que en realitat és deia JOAN OLIVER. Pels infants té un bestiari, però el més bo és que són poemes més curts en comparació amb CARNER. Alguns d'aquests poemes es poden utilitzar com a endevinalla. El poema Tirallonga dels monosíl·labs és molt llarg on cada vers és un sol monosíl·lab.

! Tots aquests autors són abans de la Guerra Civil, després hi ha:

MIQUEL MARTÍ POL, passa per diferents etapes: metafísica, (dins el llibre El poble hi ha poemes dedicats a les quatre estacions de l'any), realista, (El poble, La fàbrica), intimista (parla amb la mort) i superació de la malaltia, (temàtica amorosa, patriòtica, ...). Ell més el professor d'una escola, (El puig), dibuixant fan el llibre La poma verda, que és una col·lecció de poemes de diferents poetes. Ell escriu el llibre Bon profit on descriu tots els plats que als nens els hi agrada, poemes de cada plat amb un dibuix a cada un. Demanen a OLGA XIRINACS que escriui un llibre de poesies pels nens, Marina amb l'editorial Poma verda. MIQUEL DESCLOT escriu Música, mestre! on cada poema està dedicat a un instrument diferent.

MIQUEL DESCLOT, en realitat és diu MIQUEL MUÑOZ, el seu primer llibre de poesia Cançons de la lluna al barret va agradar molt a les escoles i treballen diversos poemes. Després comença a dedicar-se a fer poesia infantil, Música, mestre!, Bestiolar de la Clara.

! Per treballar poesia al parvulari estaria bé fer la mateixa experiència dels de l'escola El puig on de cada vers del poema en fan un dibuix. També és pot fer el poema amb diapositives. Una altra manera és fer versos rimats a la classe, Per abril aigües mil, fer rodolins, auques, ... Els més petits poden fer el cal·ligrama on el text fa la forma de la cosa que es descriu, si parla d'un cargol el text tindrà forma de cargol.

Les revistes infantils a Catalunya

Les revistes infantils més famoses a Catalunya eren Patufet, Mainada, Jordi; eren abans de la Guerra Civil. Després de la Guerra les més importants són Cavall fort i Tretzevents, (que primer és deia Infantil). Contenen moltes planes de còmics d'aquí i estrangers; també planes de text, (sempre hi ha un conte original i de primícia); també hi ha alguna rondalla popular il·lustrada, algun article de divulgació, concursos, cançons, ... MONTSE GINESTA directora i il·lustradora famosa del Tretzevents. Aquestes revistes no es venen als quioscos, cal una subscripció.

També hi ha revistes escolars, que surten dos o tres cops l'any. Els infants que l'escriuen tenen suport i ajuda dels mestres. I hi acostuma a haver:

- Salutació de l'escola.
- Activitats, dibuixos, contes, ... de tothom que hi participi.
- Imiten a alguna revista que ja es publica.

Hi ha revistes creades per diferents escoles, es reuneixen i editen una revista entre tots junts. Alguns ja no editen la pròpia, però d'altres la segueixen fent.

Còmic

És un gènere que consta de text i imatge. D'aquests dos elements el més important és la imatge. Amb la imatge sola ja hi ha còmic, i és diu historieta muda. Primer cal pensar en la història que es vol posar en còmic; hi ha d'haver-hi acció, tenir pocs personatges, història no molt llarga. Allò més important de la imatge és que ho ha de dibuixar sempre el mateix, (s'escull un equip de dibuixants, un de pintors, un altre escriu, els que

programen les vinyetes ...).

Cal tenir en compte de com està dibuixat el globus, els plans de cada vinyeta, el color que s'utilitza i la seva intensitat.

Donada la dificultat del còmic seria molt que al parvulari aprenguessin el llenguatge del còmic. Caldria veure que el còmic és composta de vinyetes, dins de cada vinyeta hi ha personatges, allò que diu cada personatge està indicat al globus on l'apèndix indica qui parla. El còmic és llegeix d'esquerra a dreta i de dalt a baix. Les vinyetes estan col·locades per ordre cronològic. S'han d'adonar de les onomatopeies. També aprendre el significat dels símbols, (i?i) hi ha acotacions que indiquen el pas del temps.

Del conte al còmic, la descripció del paisatge serà dibuixat i tots els personatges seran pictoritzats. S'ha de passar al màxim de diàleg la història del conte. La narració seran les accions que es transmeten amb la successió de vinyetes.

Quan els nens coneixen el llenguatge, a la biblioteca de la classe hi hauria d'haver còmics, així podran dominar-lo. Exercicis: explicar una plana del còmic i fer preguntes sobre la seqüenciació, es retallen vinyetes i els nens les han d'ordenar, treure la primera vinyeta i els nens l'han de dibuixar,

Les faules

Són petites històries escrites en vers i protagonitzades per animals amb una clara intenció moralitzadora. Sempre per treure una moralització per les persones, (criticar defectes).

La literatura catalana no s'ha aplicat molt amb les faules, altres literatures si.

El llenguatge a les endevinalles

La comparació és un mecanisme del llenguatge mitjançant el qual establim una comparació entre dues coses que tenen la mateixa qualitat o característica.

Ex: Aquest ratolí és com un rodet.

base substantiva nexa 2on terme=adjectiu qualificatiu

Es pot jugar al joc de les comparacions, una taronja pel color potser una bombona de butà, per la forma una pilota, ... tot depèn de la perspectiva sensorial en què t'ho miris.

Ex: Aquest ratolí és petit com un rodet.

base nexa 2on terme=adverbi de manera

adjectiva

Aquest ratolí menja com una llima.

base nexa 2on terme= adv.de manera

verbal

Aquest ratolí menja voraçment com una llima.

base nexa 2on terme=adv.de manera

adverbial

Classificació de comparacions:

- Lliures, quan el parlant les estableix pel seu compte, quan se les inventa.
- Lexicalitzades, quan les fem servir les busquem al tresor de la llengua on ja hi són totes inventades, (negre com el carbó, vermell com el pebrot).
- Directes, que no té cap nexa, (tinc un jersei blau cel).
- Formals, són les que porten el nexa. Depèn del nexa que portin poden ser:

– de superioritat, més que.

Ex: En Pere és més alt que un Sant Pau.

En Pere menja més que una llima.

– d'igualtat, com o sembla.

– inferioritat, menys que.

Exercicis:

Pensa una comparació lexicalitzada, formal, d'igualtat, de base adjectivada.

el pis és petit com una capsa de llumins

La metàfora és una comparació directa. Les més freqüents a les escoles són les metàfores de comparació amb animals, atribuir una característica real o figurada d'animals!

Ex:

- La Meri és curta, poc intel·ligent.
- El burro és curt, poc intel·ligent.
- La Meri és com un burro.
- La Meri és una burra
- Que burra!! (el subjecte se suprimeix i només queda la metàfora portada a

l'extrem.

Exemples d'endevinalles:

- Una dama llarga amb vestit brodat

que s'arrossega pel prat. (la serp)-----> metàfora

- Plana com la ma, blanca com la neu

parla sense boca, camina sense peus. (la carta)----> comparació i metàfora

El teatre

Teatre representat pels nens.

Escenificació teatral feta a l'aula a partir d'una llegenda llegida i treballada a l'aula, (treballem, escenifiquem, fem treball plàstic).

S'ha d'utilitzar d'una forma continuada com a recurs a l'aula. Explotació del text, normalment és un conte, també pot ser una cançó o un poema narratiu, la poesia lírica és més difícil narrar els sentiments.

Procés per treballar el teatre a l'escola:

- Lectura o explicació del conte.
- Explicació de mots o expressions difícils.
- Visió global, (explicar el conte a grans trets).
- Visió detallada, (fer preguntes de comprensió i reflexió).
- Detalls concrets, (detalls que els hagi cridat l'atenció).
- Modificació del final, (Kpic, creativitat i imaginació.)
- Escenificació, (*)
- Exercicis concrets, (*)
- Poesia, cançó i joc. (*)

(*)L'escenificació de la classe és molt diferent que la d'un teatre. Els decorats seran la mateixa pissarra, per no complicar l'escenificació i així es poden representar una obra de teatre cada setmana. Representen les escenes més importants fent-ho amb guixos de colors. Disfressar-se, tenir a l'aula uns cistells plens de disfresses o sinó que la portin de casa, feta amb paper, ... Amb els més grans la podem fer a la classe. Després actuar per tota la classe, i quan vulguin tornen a sortir a la pissarra per sentir-se disfressats i actors. El maquillatge és un bon recurs, es poden pintar la cara amb pintures especials o sinó amb els mateixos guixos que tenim a la classe.

(*)Exercicis concrets:

– Llengua llenguatge comparació

sinonímia

morfologia derivació

sintaxis composició

fonètica i ortografia

– Literatura

! Tots els exercicis han de tenir referència a la rondalla treballada o que s'està treballant. Per tots els exercicis hem de fer exemples i tot i que hem de treballar amb la rondalla ens podem trobar que no hi hagi exemples, per tant ens podem separar del conte i buscar cada nen en el seu món els exemples per treballar. Els anunciats han de ser clars senzills fent servir el nivell de llengua de l'edat del nen i ha de quedar clar el que es demana i no demanar més del compte, (és a dir, si demanem 7 derivats d'una paraula pot ser que aquesta només en tingui 4), a part de pensar amb les preguntes també hem de pensar amb les respostes.

Llenguatge:

- Sinonímia, paraules que volen dir el mateix; és el context el que diu si

les paraules són sinònimes o no. Per tant s'han de treballar dins del context. Amb els antònims passa el mateix.

Hi ha el nivell de llenguatges o registres lingüístics que segons la situació de comunicació fem servir una paraula o altra. (ex: parlar o enraonar; pertanyen al registre comú o estàndard. El registre de conversa amb la família és el col.loquial o familiar i farem servir la paraula xerrar. Vol dir el mateix que parlar o enraonar, però no es poden canviar. Més avall del registre col.loquial hi ha el vulgar: fer-la petar. Sobre l'estàndard hi ha el registre culte; literari, científic, tècnic: conversar).

- Derivació, cal dir que busquin paraules que vinguin de ... (ex: flor:

floristeria, florer, ...).

- Composició, paraules formades per dues paraules, (ex: paracaigudes,

rentavaixelles, ...).

Morfologia, paraules que serveixen per anomenar les persones, els animals o les coses, (ex: conte dels ossets: ós, nena, casa, ...).

Sintaxi, és tracta simplement de complementar frases, amb nens petits el millor exercici seria omplir els buits de les frases, (ex: el gos menja pinso, _____ està dormint, ...). Treballem una cosa determinada, el subjecte, el verb; poc a poc cada cosa. Han de saber que sempre hi ha algú que fa una cosa i després hi ha la cosa feta.

Això són exercicis estructurats de MONTESSORI

El meu avi escriu una carta.

La gata menja una sardina. SUBJECTE+VERB+COMPLEMENT DIRECTE

Fonètica i ortografia, hi ha una relació entre el so i la grafia. Exercicis de fonètica seria buscar en la rondalla treballada la lletra [] o e. Així treballar les altres lletres. Quan el nen escriu cirera en lloc de sirera no se li considera falta, (ortografia natural) ja que a ell li sona igual; cal corregir-li perquè la memòria visual és molt important.

Literatura, estudi dels personatges, resum de l'argument, vestuari, paisatges, .. Tot allò que si fóssim més grans fariem servir per fer una redacció.

(*) Rosa Sensat pensa que per acabar un conte el millor és treballar amb un poema, cançó, ... Buscar un poema on es relacioni amb l'ambientació, paisatge, ... No ha d'improvisar el nen, cal que se l'apregui de memòria. La cançó és igual però és una proposta més tancada, exerciten la memòria i treballen el llenguatge musical.

Jocs acumulatius per parvulari, imprescindibles per introduir nou vocabulari, (ex: jo porto pantalons, tu que portes? i així tots).

Cal posar un equilibri de diàleg i narració per que puguin representar-ho els nens segons les escenes. Tot es basa amb el gest representant les accions veient-les i imitant-les. El vocabulari treballat amb coses reals o de plàstic. També podem fer el dibuix amb paper i enganxar-hi velcro i tenir una pissarra amb velcro i fer relacions. És important no passar per la traducció; d'aquesta manera el mestre ja té subratllat les paraules i després només ha d'explicar el conte mirant les paraules més importants.

Per evitar la lectura:

- Aprendre el conte de memòria.
- Gravar-ho amb caset perquè els nens l'escoltin.

La biblioteca a l'escola

Pràcticament totes les escoles tenen una biblioteca general on hi poden entrar totes les persones. Aquesta biblioteca hauria de tenir una bibliotecària que mantindria la sala en silenci, es faria càrrec dels préstecs, endreçaria els llibres nous, ...Normalment això no existeix i hi ha un mestre que lliure encarregat de la biblioteca. El mestre amb els seus alumnes hi pot anar encara que no hi hagi el vigilant. Tot i que els nens siguin petits cal portar-los i que vegin com funciona i com està ordenada. Ensenyar-los on hi ha els llibres per més petits. Els d'infantil tenen una biblioteca a la classe, poc a poc deixa de ser útil i quan són més grans van a la biblioteca de l'escola.

- La biblioteca de la classe, hi ha tots els llibres destinats als nens que

hi ha a la classe (Teresa Duran en fa una classificació: vida quotidiana, processos ordinaris, processos extraordinaris, processos de descoberta). I també hi hauria d'haver llibres d'animals, de poemes, còmics senzills i adequats a l'edat dels nens. A cada nivell P.3, P.4, P.5. No han de ser ni molt complicats ni molt senzills, cal que estiguin en renovació continua depenent dels interessos dels nens. Tots els nens han de tenir accés al racó i tothom hi ha de passar, (ha d'estar dins de la programació). Els llibres han d'estar col·locats a l'abast de tots i amb les portades a la vista. Amb lleixes inclinades i així no cal posar-los gomes perquè no caiguin.

El control de lectures el farem amb una graella de doble entrada i la posarem al costat del racó de la biblioteca. Amb això sabrem quins llibres i quants ha llegit cada nen i el grup sencer. Així podem veure quin és el llibre que agrada més o quin menys per canviar-lo. Una altra opció seria enganxar gomets i depenent del color voldria dir en quin grau l'hi ha agradat el llibre; així els companys poden saber l'opinió dels altres.

(ex: graella doble entrada:

P.3 Lleons	Llibre A	Llibre B	Llibre C	Llibre D	Llibre E	Total

Taller de contes

Tècniques literàries narratives.

- Descripció, narració i diàleg ---> proposta de models.
- Rondalla (conte popular) i conte d'autor ---> anàlisi de models.
- Llenguatge, estructura, punt de vista del narrador.

Descripció

Descriure és com dir com són les coses; dir les qualitats o característiques. La paraula clau és l'adjectiu qualificatiu, (home alt, nena maca, ...). Pot posar-se complement del nom: gos amb pèl(CN). Encara hi pot haver: un gos com un cabdell de llana(és una comparació fent servir el mateix nexa d'igualtat com, que equival a un adjectiu!!). A través de la comparació podem arribar a la metàfora. Totes aquestes maneres d'adjectivar són simples, cal saber que poc a poc cal anar enriquint el vocabulari i ampliant la descripció. Per fer una bona descripció cal posar en joc tota mena de percepcions sensorials: visuals, auditives, olfactives, gustatives, tàctils.

(ex: un tema a treballar amb els nens seria descriure una visita al mercat!)

- El retrat, és una descripció sobre una persona. Les percepcions són

aplicables en el retrat. Cal descriure les qualitats i característiques físiques i morals. JOSEP PLA és el rei de la descripció i el retrat, (homenots i retrats de passaport). A l'escola és típic fer el retrat del meu amic, cal dir a qui han de descriure per que ells retratarien als mateixos, (líders). També s'ha de dir que no han d'escriure el que a ells no els hi agradaria sentir.

La descripció es pot fer amb dues tècniques:

- Escrit.
- Dibuix.

Els nens han de saber que es poden descriure les coses fent dibuixos o escrivint. Un exercici seria donar una foto a l'alumne que ha de descriure el que es veu mentre el seu company intenta dibuixar el que li diuen. Al final es comparen els dos dibuixos.

Narració

Narrar és explicar un fet o un conjunt de fets, (ex: una festa d'aniversari és un fet; mentre que una excursió és un conjunt de fets).

La paraula clau és el verb, verb d'acció. Si són fets autèntics, o també pot ser de ficció en direm conte, si és molt llarg serà una novel·la.

Diàleg

El diàleg expressa allò que diuen dos o més interlocutors. Hi ha dos estils:

- Indirecte, en Pere va dir a la Mercè si volia sortir, i ella li va dir

que si. El narrador explica la història, en cap moment surt la veu dels protagonistes.

- Directe, reflecteix les pròpies paraules dels interlocutors: --Vols sortir

amb mi? --va dir en Pere. --Sí --diu la Mercè. Podríem anar al cinema. (ojo els guionets!!)

Un altre estil seria la barreja del directe amb l'indirecte:

En Pere va dir: Vols sortir amb mi? I la Mercè va respondre: Sí.

En teatre és el gènere que representa una història davant un públic i predomina el diàleg. La unitat principal és l'acte, l'acte té una unitat de temps, acció i lloc. Un drama té tres actes, una còmica té un únic acte. L'acte es divideix en escenes, les escenes marquen les entrades i sortides dels actors, depèn de si surten o no.

(ex:

- Repartiment

Pere: 25 anys, decidit.

Mercè: 22 anys, tímida.

Toni: company despistat.

- Títol: Histories del bar.

Escena I (números romans) *Pere i Mercè* (en cursiva).

Pere: Vols sortir amb mi? (decidit) <--acotació.

Mercè: Sí (tímidament)

Escena II *Pere Mercè i Toni*

Toni: (entrant per la dreta) Hola parella!

Proposta i anàlisi de models (la tramuntana un gos és com un rei

El llenguatge de la rondalla, tenen una fórmula d'inici fa molt de temps ... també hi ha una fórmula pel final feliços i menjant anissos. Usen molt la repetició camina que caminaràs. Moltes onomatopeies, un vers amb musiqueta per poder-ho recordar, (fórmula màgica). També hi ha números màgics 3-7-12

El llenguatge dels contes d'autor no té unes característiques establertes, cada autor escriu com vol. La seva estructura és:

- Plantejament, és l'inici del conte on presenta als protagonistes i

l'enigma o problema que tenen.

- Nus, acció per aconseguir solucionar el problema o enigma.
- Desenllaç, el final i resolució del problema. Normalment sempre acaba bé.

Punt de vista del narrador

El narrador pot estar en:

- Primera persona, on el narrador és el protagonista, (jo, nosaltres).
- Segona persona, (tu); cartes que adreces a altres persones.
- Tercera persona, normalment les rondalles l'utilitzen, (ell/a,ells/es).